

Segíteni akarok!

Bejelentés érkezett az Állategészségügyre. Nem is vártam mást, hiszen péntek 11 óra van... A lassan delelőre hágó nap perzselő sugarai törként döfködik retinámat. Fáradtan felsóhajtok, ez tényleg nem az én napom, de menni kell. Egy pillanatra eljátszok a gondolattal, hogy halaszthatatlan teendőkre hivatkozom, de tudom, hogy ez csak önámítás... az ügyet sürgősen ki kell vizsgálni. Valaki rosszul lett. Na, nem mintha nem lenne mindennapos dolog ez egy strandon, de a pánik vibráló agóniája mindenkit torkon ragad egy pillanatra, mikor azt hiszi megmérgezték. Romlott volt a hús, penészes a zöldég... milyen megnyugtató, hogy mindenki kézi-laboratóriummal jár strandra. Élelmiszer-biztonsági felügyelőként nekem kell reagálnom az ilyen esetekre, így fáradtan felsóhajtok, és alaposan megdörzsölöm fénytől sajtó szemeimet, mielőtt szokásomhoz híven riadtan kapnám el a kezem. Ezt még mindig nem tudtam megszokni, pedig jó ideje hordok kontaktlencsét. Ideje indulni.

A bejelentés szerint K-né H. Beáta reggelire rántott húsos zsömlét evett az egyik strandbüfében, mely után másfél órával erős hasi fájdalom és hasmenés, valamint hányinger kezdte el kínozni. Ebből aztán számára egyértelmű, hogy ételmérgezést kapott. Milyen tökéletes világban élünk. Mindenki orvos, ügyvéd, politológus és annyira tökéletesen tudják elemezni a világot, google-ről szedett szakkifejezésekkel tarkítva fröcsögésüket, hogy már-már hihetővé válik tőle a mártíromság. Kedves Beáta, tapasztalatból mondom, hogy aki a strandon lángost eszik fagyival, fröccsel öblíti le, és aztán a közel testmeleg, zavaros vízben játszik, esetenként kortyantva belőle egyet-egyed, az ne csodálkozzon, ha rosszul lesz időnként.

Mindegy, ha bejelentették, meg kell nézнем. Bár nem bízom teljes mértékben a balatonparti vendéglátóságokban, azt azért közel biztosra veszem, hogy romlott húst nem szolgálnak fel. A szezonális nyitvatartás ugyan erős teljesítménykényszert szül, de bajba senki sem akar kerülni. Gond inkább a nemtörődöm, vagy tudatlan alkalmazottakkal van, ebben az esetben viszont ezt kizárhatjuk. Jól ismerem a zsupori Béla bácsit, akinek a büfét bejelentették. Ő akkor sem venne fel alkalmazottat, ha lélegeztetőgépre kötnék, inkább kerekeket szerelne rá és húzná maga után.

Érkezésem váratlanul éri az öreget... pedig számíthatott volna rám, jó ideje nem jártam nála. Béla bácsi aszott, aprócska termete még inkább összemegy mikor meglát, arcára sötét árnyék borul. Nincs jó színben az öreg. Két éve láttam utoljára, de mintha húszat öregedett volna. Megrázza magát, és barátságos mosolyt próbál erőltetni rút ábrázatára... szinte hallom, ahogy recseg a bőre... mondanom sem kell, hogy az eredmény egészen felkavaró.

- Béla bácsi, hogy van mindig? - nyitom a társalgást, és próbálom elterelni figyelmemet az öregből áradó szagról. Te jó ég, ez a bácsi poros, mint egy régi szekrény?! Hogyan lehetséges ez?
- Jó napot Felügyelő Úr, rég láttam... - válaszol az öreg, hangsúlyából érzem, hogy szívesebben rázna parazsat, minthogy engem lásson, ez azonban nem lep meg.

Senki sem szereti, ha ellenőrzik, átvilágítják, pellengérré állítják. Pláne ha takargatnivalója van. Látom az öregeket hogy sunyít, és ebben a pillanatban jövök rá, hogy ez nem lesz egyszerű eset.

- Bejelentést kaptam, hogy valaki rosszul lett a szendvicsétől... körülnéznék, ha megengedi – igyekszem elérni, hogy hangom kedvesen, ugyanakkor határozottan csengjen. Az öreg megvonja vállát.
- Ha úgy tetszik...

Belépek az aprócska helyiségbe. Klasszikus, jobb napokat látott, szocialista időkben épült vendéglátóhely, szűk, egészségtelen, és szinte teljesen alkalmatlan élelmiszerkezelésre, ez azonban nem újdonság. A legtöbb büfé ilyen. Ami megdöbben, az a szag. A penetráns dohányfüstöt megszoktam, az öregek makacsok, nem értik, miért ne gyűjthetnának rá odabent, ahogy egész életükben tették, azonban a savanyú bomlószag baljóslatúvá teszi az amúgy sem lélekiemelő helyet. A falakon évtizedes csempe sárgállik, rajta közel hasonló korú olajos lerakódásba ragadt por. A hűtők fogantyúján ujjenyomatos, mustárszínű kéreg, a munkapulton található, millió barázdától szántott vágódeszkán legyek garmadája lakmározik egy fél szalámis zsömlén. A hűtőbe be sem kell néznem, biztosra veszem, hogy a termékek fele lejárt. Felsőhajtok.

- Béla bácsi, mi ez a mocskok?

Az öreg rám emeli tekintetét, szája savanyú grimaszra húzódik, miközben vállat von.

- Sok a munka, nem értem rá takarítani.
- Hát a fia nem segít? – tudom, hogy a srác velem egykorú, vendéglátásban dolgozik, hétvégenként besegít az apjának.
- Nem segít az semmit... kiment dolgozni Angliába.

Szótlanul nézem Béla bát. Kezdem érteni, mi történik vele, csendesen megkérdezem:

- És a felesége?
- Meghalt, tavaly nyáron – az öreg hangja szárazon kopog, mintha padláson felejtett diót öntenének végig a foltos járólapon – azóta egyedül vagyok...

A szavaiból kihallatszó rekedtes fájdalom szörnyű kínról mesél, a családnak adott temérdek időről és munkáról, mely immár elpocsékoltnak tűnik. A hálátlan gyermek árulása és a

szeretett feleség halála értelmetlenné tette a mindennapokat. Szemem előtt kibontakozik egy emberi tragédia, melyben egy élet munkája által felépített világ omlik össze végérvényesen. Látom a sokkot, a soha nem múló veszteség kínját, mely átjárja ezt a töpörödött, megfáradt öreget. Nincs már miért élnie. Nincs mit veszítenie. Csinálhatok vele amit akarok, hatni már nem tudok rá. Milyen büntetés riaszthatná el, mikor a saját személyes poklát éli nap-nap után? Ereje és akarata végére ért, és immár csak a hétköznapi rutinja tartja őt mozgásban... hogyan zökkenthetném ki ebből... hogy segíthetnék?

Persze tudom a választ.

Sehogy.

- Fel kell írnom, amit itt látok – torkot köszörülök, hogy hangomba visszatérjen az élet - kénytelen vagyok felfüggeszteni az egység működését.

Az öreg meg sem rezzen. Rám emeli fakó tekintetét, melyben a tenni és élni akarás utolsó pislákoló szikrája hullik bele éppen az önsajnálattal fullasztó posványába és lobban el örökre.

- Tegyen, amit akar – leheli, majd leül egy sámlira és rágyújt. Eszemben sincs rászólni. Felveszem a jegyzőkönyvet, képeket készítek és az orra alá dugom a papírokat. Mindent aláír. El sem olvassa. Próbálok a lelkére beszélni, de szavaim nem jutnak el tudatáig, elhalnak valahol félúton közöttünk. Hogyan segíthetnék? Segíteni akarok! Nem tehetem. Nem menthetem fel és nem is kényszeríthetem, hogy találja meg az örömet az életben, élvezze az apróságokat. Összehordok neki mindent, de még arra sem veszi a fáradságot, hogy legalább keserűen megmosolyogjon... ő már soha nem fog mosolyogni. Elvettem tőle az egyetlen dolgot, ami életben tartotta.

Megöltem azért, hogy másokat megmentsek tőle... én csak segíteni akarok!